

[Poul Møller.]

periode i forhold til nationalindkomsten er steget fra 28,2 til 33,5 pct., så man kan da vist ikke komme uden om, at staten, det offentlige, har taget sin del af indkomststigningerne, af produktionsstigningerne, af velstandsstigningen og lidt til.

Jeg vil derefter gøre nogle bemærkninger til statsministeren. Jeg har knyttet en bemærkning til hans udtalelse om den lille skattereform, og jeg tror, det er den slags udtalelser, der netop var med til, at man sagde: nej, nu må vi vist passe på, hvad det er, man har i baghånden. Han sagde, at der var sket en gunstig bedring af valutastillingen på det sidste. Jeg skal ikke bestride, at der er sket en bedring, men vi har jo netop i dag fået en oplysning fra Nationalbanken om, hvordan det er gået i første kvartal af 1966. I denne redegørelse fra banken hedder det:

„I denne periode er Nationalbankens og de private bankers valutabeholdninger under ét forøget med 149 mill. kr. På basis af udviklingen i handelsbalancen og andre oplysninger må der regnes med i januar kvartal 1966 at have været et underskud på betalingsbalancens løbende poster på godt 300 mill. kr. Der kan således skønnes at være sket en nettokapitaltilførsel fra udlandet på ca. 450 mill. kr. Af dette beløb hidrører ca. 40 mill. kr. fra kapitalbevægelser, indberettet til Nationalbanken, mens resten, ca. 410 mill. kr., formentlig skyldes en stigning i erhvervslivets kortfristede nettogæld til udlandet.“

Det er altså den besked, Nationalbanken giver os i dag: om det første kvartals udvikling, og den tyder jo altså på, at den gunstige bedring, der er sket, og som statsministeren omtaler, skyldes en længere, en langfristet kreditmulighed, længere end vi har kendt den tidligere — måske fordi den rente, man i udlandet skal betale for udvidede kreditmuligheder, er lavere end den rente, man skal betale for en kassekredit i Danmark for at betale udgifterne. Men i hvert fald kan det jo ikke blive ved med at skjules; at det ikke er nogen heldigt tendens, hvis der bag den lille stigning og den lille bedring foregår en sådan kreditudvidelse og en sådan lånsætning, en sådan

långivning til Danmark i denne form, som gør, at det hele bliver ringere og ringere.

Statsministeren kom ikke ind på mine betragtninger om hans udtalelser den 6. september 1964 i fjernsynet. Han sagde om det, at hvis vi ikke får en stor skattereform til efteråret, så må det, sådan forstod jeg det, før eller siden blive vælgerne sag at tage stilling til det. Men ser man på udtalelsen af 6. september, så siger statsministeren: sådan leger socialdemokratiet ikke. Socialdemokratiet kan ikke efter denne udtalelse gøre sig til forslagsstiller for et kildeskatteforslag uden fradragsret, uden at man bryder det, der er sagt den 6. september. Derfor stillede jeg statsministeren det spørgsmål: hvis man vil den vej, at man vil have kildeskat uden fradragsret, bør man så ikke spørge vælgerne, inden man fremsætter et forslag her i tinget? Vil det ikke være den præcise opfyldelse af det, man sagde den 6. september 1964?

Ja, vi har nu alle sammen fået lejlighed til at fremsætte vore synspunkter med hensyn til den afsluttede folketingssamling. Vi er ikke enige om alt; vi har været enige om meget i denne samling, men vi er ikke enige om alt, og vi kan selvfølgelig ikke tale os til enighed her til sidst, den næstsidste dag i folketingssamlingen, så jeg skal give afkald på flere bemærkninger.

Jeg forstod imidlertid, at den højtærede statsminister i og for sig var godt tilfreds med den zoologiske sammenligning om kamelen. Den havde udholdenhed, måske også tålmodighed, og det er måske egenskaber, der præger statsministeren, i hvert fald dette med udholdenhed. Men der er én ting, som vi jo ved kamelen har vanskeligt ved, og det er at komme igennem nåleøjet, og det vil jo så vise sig til efteråret, om det vil være muligt for statsministeren at komme igennem nåleøjet — ja, måske vil det vise sig allerede den 4. juni, det første lille øje, man skal passere igennem; det er muligt, det er lidt større end det, som kamelen skal igennem her i folketinget; men vi må så håbe, at puklerne ikke kommer i vejen.

Der er stillet et dagsordensforslag fra partiet venstre, og dette udtrykker synspunkter, som også vi kan acceptere. Det